

Referat despre poezia Testament scrisa de Nichita Stanescu- a doua parte

Ca text (tesatura), limbajul omenesc este, concomitent, si model al lumii, si imagine-imitatie a ei. Dublul chip al limbajului se releva, de asemenea, asa cum se spune in Cratilos (Platon), in aspectul sau heraclitean (schimbator, orizontal, feminin) care numeste miscarea latentă a lumii, si cel eleat (fix, masculin, vertical, intrucat vorbirea este de origine divina).

O aluzie de o pregnantă lirică deosebită este aceea la semnele vii ale textului (divin) si la cele moarte (conventionale, abstracte) ale vorbirii umane, vorbire a carei putere se reduce doar la actul de a exprima. In consecinta, nobila obligatie a poetului presupune efortul de a lega semnele limbii sale de "literele intruchipate de natura": "Caci trebuie sa dam si marturie I altfel nimica n-ar mai fi, I in dulcea scriere tarzie I tinand alaturi morti si vii".

Un asemenea act, identic cu cel al legarii unui mort de un om viu ("Vocala cea mai lunga este atat/cu care mortu-l cos, de viu" si care vizeaza interactiunea textului poetic cu Marele Text universal in mersul caruia se inscrie umil, se implineste prin "dulcea scriere tarzie": scrierea umana al carei tardiv mestesug le-a fost daruit oamenilor de zeul egiptean Toth. Efortul celor vii de a lega cele ce doua tipuri de scriere - cel divin si cel omenesc - continua efortul inaintasilor. Continuitatea acestui sens al actului poetic se subsumeaza continuitatii valorice a operelor (a scrierilor) realizate in lungul vremurilor de cei ce si-au asumat ipostaza de truditori ai cuvantului.

Tema scriiturii (ecriture) unifica felurile elemente de manifestare ale actului scriptural (in multiplele sale sisteme): viata si scrierea propriu-zisa, cuvantul si trupul, zapada si albul foi (ea insasi un "camp" pe care semnele dobandesc consistenta) sau semnul grafic conventional si urmele naturale ale vietuitoarelor.

Aceasta serie a solidaritatii factorilor implicati in actul scrierii este precedata de textualizarea umilei conditii ("de serv") a poetului in raport cu Acela a carui Scriere este insasi lumea: "Ma carpesc cu vorbe, cu substantive, I imi cos rana cu un verb. I Nobile paleative I de serv".

Sub un titlu arghezian, Testament, poetul lasa mostenire o experienta a servitutii si a deceptiei provocate de conditia secundara (sau terta) a artei si de dubla sa ipostaza: de creator si de fiinta "derivata, dependenta de o instanta superioara" (Ion Pop), de "mai-marele vorbirii".

Umilinta culmineaza in neputinta de a intelege care dintre tipurile de scriitura este cel adevarat: scrierea cu trupul (viata) sau opera (ca act de comunicare realizat prin cuvant), urma scripturala (imaginea grafica) sau suportul real al acesteia: "Incat nu stiu cine traieste/cuvantul poate, poate trupul./Zapada alba, Doamne, poate, I sau urma-n ea, pe care o lasa lupul".

Amaraciunea auctoriala este semnul, pe de o parte, al aspiratiei lucide spre Absolut a creatorului,

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

iar pe de alta, al diferentei firesti dintre ipostaza de "operator" al unui limbaj care exprima (cuvintele au doar sens, nu si fiinta) si cea a Creatorului care, prin limbajul sau, creeaza (inainte de a fi sens, cuvantul este fiinta). Limitele limbajului omenesc dovedesc "o mai buna conservare" a Verbului Creator in semnele realului, decat in tesatura de semne a limbii omenesti.